

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 80 0 P 138582 24 Rev
Banjaluka, 19.03.2025. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću koje sačinjavaju sudije ovog suda i to: Gorjana Popadić kao predsjednik vijeća, te Jadranka Stanišić i Biljana Majkić Marinković kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužioca AD „NAŠA BANKA“ Banjaluka, kao pravni sljednik „Pavlović International Bank“ a.d. Slobomir, Bijeljina, zastupane po punomoćnicima, Stefanu Močeviću i Ognjenu Avlijašu, advokatima iz Bijeljine, protiv tužene, A.M. iz B., [...], trenutno nepoznatog boravišta, zastupane po privremenom zastupniku, Jeleni Petrović, advokatu iz Bijeljine, radi ispunjenja ugovora, odlučujući o reviziji tužene protiv presude Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 138582 24 GŽ od 30.05.2024. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 19.03.2025. godine donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova odgovora na reviziju.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 138582 22 P od 04.01.2024. godine obavezana je tužena da tužiocu isplati 51.028,56 KM sa zakonskom zateznom kamatom na iznos od 50.000,00 KM od 07.09.2018. godine, a na iznos od 1.028,56, KM od 24.03.2022. godine. Istom presudom tužena je obavezana da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 9.782,70 KM.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 138582 24 GŽ od 30.05.2024. godine žalba tužene je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Tužena revizijom pobija drugostepenu presudu zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i odbije zahtjev iz tužbe ili pak ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju, tužilac je predložio da se revizija odbije.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužioca, da se tužena obaveže da ispuni ugovor o dozvoljenom prekoračenju po transakcionom računu od 30.08.2017. godine, tako što

će tužiocu isplatiti 50.000,00 KM na ime glavnog potraživanja i 1.028,56 KM na ime redovne kamate.

Po provedenom postupku, prvostepeni sud je utvrdio: da su, a.d. „Naša Banka“ Banjaluka, kao pravni sljednik „Pavlović International Bank“ a.d. Slobomir, Bijeljina, kao banke i „MDM Commere“ d.o.o. Dvorovi Bijeljina kao korisnika, te D.M. kao jemca, platca, zaključili ugovor o dozvoljenom prekoračenju po transakcionom računu broj [...] od 30.08.2017. godine; da su se tim ugovorom stranke saglasile, da banka odobri korisniku prekoračenje na transakcionom računu do iznosa od 50.000,00 KM na period od godinu dana, a da se korisnik obavezuje da na ime korištenja dozvoljenog prekoračenja plati banci 7,95% kamate na godišnjem nivou i vrati korištena sredstva, po isteku roka na koji je ugovor zaključen; da je D.M. garantovao banci kao jemac platcac da će korisnik ispuniti ugovorne obaveze; da je ugovor bio zaključen na period od 4.9.2017. g do 4.9.2018. g, a da je korisnik koristio dozvoljeno prekoračenje do februara 2018. godine; da iz nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke, Ikonić Radivoja od 22.11.2023. godine proizilazi, da je na dan isteka ugovora od 04.09.2018. godine korisnik ostao dužan banci 50.000,00 KM na ime glavnog potraživanja i 1.028,56 KM na ime ugovorene kamate; da je iz tih razloga tužilac podnio tužbu prvostepenom sudu 25.02.2022. godine.

Temeljem ovakvog činjeničnog utvrđenja prvostepeni sud je zaključio, da je zahtjev iz tužbe osnovan, pa je s pozivom na odredbe člana 1065., 1066., 1052., te 997. Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ", br. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89, "Službeni glasnik Republike Srpske", br. 17/93, 3/96 i 74/04 - u daljem tekstu: ZOO), donio odluku kao u izreci prvostepene presude.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja prvostepenog suda i zaključak tog suda, pa je sudio tako što je donio odluku kao u izreci drugostepene presude.

Odluka drugostepenog suda je pravilna.

Naime, među parničnim strankama nije sporno da je 30.08.2017. godine zaključen ugovor o dozvoljenom prekoračenju po transakcionom računu između tužioca kao banke i „MDM Commerce“ d.o.o. Dvorovi Bijeljina, kao korisnika, te D.M. direktora korisnika kao jemca platca, a kojim ugovorom zaključenim na godinu dana od dana puštanja novčanih sredstava se korisnik obavezao da će za korištenje novčanih sredstava platiti banci 7.95% kamate na godišnjem nivou i vratiti korištena sredstva u roku od godinu dana na koliko je ugovor zaključen.

Nije sporno, da je D.M. kao jemac platcac garantovao da će korisnik ispuniti svoje ugovorene obaveze, a da ukoliko to korisnik ne učini, da će to učiniti on.

Kod prednjeg stanja stvari, nema sumnje da je predmetni ugovor, dvostrani ugovor koji je po svom karakteru, ugovor o kreditu, u smislu odredaba člana 1065 ZOO, kojim je banka stavila na raspolaganje novčana sredstva korisniku, a korisnik se obavezao da banci plati kamatu za korištenje tih novčanih sredstava i u određenom roku vrati banci korištena sredstva.

Kod činjenica, da je predmetni ugovor zaključen 30.8.2017. godine, da su sredstva puštena na raspolaganje korisniku 04.09.2017. godine, da je ugovor zaključen na godinu dana od dana kad su sredstva puštena na raspolaganje, ima se uzeti da je ugovor istekao 04.09.2018. godine.

Kako iz nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke, a što pravilno nalaze nižestepeni sudovi, jasno proizilazi, da je u momentu isteka ugovora, korisnik ostao u obavezi prema banci na ime glavnog potraživanja 50.000,00 KM i na ime ugovorene kamate 1.028,65 KM, to je ovaj sud našao da je zahtjev iz tužbe osnovan shodno odredbama člana 1065. u vezi sa članom 262 stav 1. ZOO.

Ovakav zaključak se ne dovodi u pitanje revizionim prigovorima, da nižestepeni sudovi nisu na pouzdan način utvrdili da predmetno potraživanje nije dospjelo, odnosno da je isto zastarjelo.

Naime, predmetno potraživanje, a što pravilno nalaze nižestepeni sudovi, zastarijeva u smislu odredaba člana 371. ZOO, jer se ne radi o privremenim i povremenim potraživanjima kako to pokušava ukazati revizija.

Kod činjenice, da je potraživanje dospjelo 04.09.2018. godine, jer je tad istekao rok na koji je ugovor bio zaključen, a da je tužilac podnio tužbu prvostepenom sudu u toku 2022. godine, pravilan je zaključak nižestepenih sudova, da predmetno potraživanje nije zastarjelo u smislu odredaba člana 371. ZOO.

Obzirom da se revizijom tužene ne dovodi u pitanje zakonitost i pravilnost odluke drugostepenog suda, valjalo je primjenom člana 248. Zakona o parničnom postupku ("Sl. glasnik RS", br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 i 27/24 - u daljem tekstu ZPP) donijeti odluku kao u stavu prvom izreke ove presude.

Ovaj sud nije našao da je osnovan zahtjev tužioca za naknadu troškova odgovora na reviziju, jer se ne radi o troškovima koje ima u vidu odredba člana 387. ZPP-a, pa je stoga suđeno tako što je donesena odluka kao u stavu 2. izreke ove presude.

Predsjednik vijeća
Gorjana Popadić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić